

EBA/GL/2016/07

18/01/2017

Retningslinjer

om anvendelse af definitionen af
misligholdelse i henhold til artikel 178 i
forordning (EU) nr. 575/2013

1. Compliance- og indberetningsforpligtelser

Status for disse retningslinjer

1. Dette dokument indeholder retningslinjer, der er udstedt i henhold til artikel 16 i forordning (EU) nr. 1093/2010¹. I henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal de kompetente myndigheder og finansielle institutioner bestræbe sig på at efterleve disse retningslinjer bedst muligt.
2. Retningslinjerne afspejler EBA's syn på passende tilsynspraksis inden for det europæiske finanstilsynssystem eller på, hvordan EU-retten bør anvendes inden for et bestemt område. De kompetente myndigheder, som er omhandlet i artikel 4, stk. 2, i forordning (EU) nr. 1093/2010, og som er omfattet af retningslinjerne, bør efterleve disse ved i fornødent omfang at indarbejde dem i deres praksis (f.eks. ved at ændre deres retlige rammer eller deres tilsynsprocesser), også hvor retningslinjerne primært er rettet mod institutioner.

Indberetningskrav

3. I henhold til artikel 16, stk. 3, i forordning (EU) nr. 1093/2010 skal de kompetente myndigheder senest den 20.03.2017 underrette EBA om, hvorvidt de efterlever eller agter at efterleve disse retningslinjer, eller begrunde en eventuel manglende efterlevelse. Hvis EBA ikke er blevet underrettet inden denne dato, anser EBA de kompetente myndigheder for ikke at efterleve retningslinjerne. Underretninger fremsendes ved hjælp af det skema, der er tilgængeligt på EBA's websted, til compliance@eba.europa.eu med referencen "EBA/GL/2016/07". Underretninger fremsendes af personer med behørig beføjelse til at indberette efterlevelse på vegne af deres kompetente myndigheder. Enhver ændring af status med hensyn til efterlevelse skal også meddeles EBA.
4. Underretninger offentliggøres på EBA's websted i henhold til artikel 16, stk. 3.

¹ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT L 331 af 15.12.2010, s. 12).

2. Genstand, anvendelsesområde og definitioner

Genstand

- Disse retningslinjer beskriver kravene til anvendelse af artikel 178 i forordning (EU) nr. 575/2013 om definitionen af misligholdelse, i overensstemmelse med det mandat, EBA har fået tildelt i henhold til forordningens artikel 178, stk. 7.

Anvendelsesområde

- Disse retningslinjer gælder i forhold til følgende:
 - den interne ratingbaserede metode (IRB-metoden) i overensstemmelse med tredje del, afsnit II, kapitel 3, i forordning (EU) nr. 575/2013
 - standardmetoden for kreditrisici i overensstemmelse med henvisningen til artikel 178 i artikel 127 i forordning (EU) nr. 575/2013.
- Institutter, der har fået tilladelse til at anvende IRB-metoden, bør anvende kravene i disse retningslinjer for IRB-metoden på alle eksponeringer. Hvis institutter har fået forudgående tilladelse til at anvende standardmetoden permanent i overensstemmelse med artikel 150 i forordning (EU) nr. 575/2013 eller tilladelse til at implementere IRB-metoden trinvist i overensstemmelse med forordningens artikel 148, kan de anvende de krav, der er beskrevet i disse retningslinjer for standardmetoden på de relevante eksponeringer med delvis anvendelse af standardmetoden på permanent basis eller i planen for trinvis implementering.

Adressater

- Retningslinjerne er rettet til de kompetente myndigheder, der er defineret i artikel 4, stk. 2, nr. i), i forordning (EU) nr. 1093/2010, og til de finansielle institutioner, der er defineret i artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) nr. 1093/2010.

Definitioner

- Medmindre andet er angivet, har de udtryk, der er anvendt og defineret i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, den samme betydning i retningslinjerne.

3. Gennemførelse

Ikrafttrædelsesdato

10. Disse retningslinjer træder i kraft den 1. januar 2021, hvorfor institutter bør indarbejde kravene i disse retningslinjer i deres interne procedurer og IT-systemer inden denne dato, men de kompetente myndigheder kan vælge at fremrykke tidspunktet for denne overgang.

IRB-institutters første anvendelse af disse retningslinjer

11. For at anvende disse retningslinjer første gang, bør institutter, der anvender IRB-metoden, vurdere og efterfølgende i givet fald justere deres ratingsystemer, således at deres estimater af risikoparametre afspejler den nye definition af misligholdelse ifølge disses retningslinjer, på følgende måde:
 - a) Hvor det er muligt, justere de historiske data baseret på den nye definition af misligholdelse ifølge disse retningslinjer, herunder navnlig som følge af de væsentlighedstærskler for gældsforpligtelser i restance, der er omhandlet i artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013.
 - b) Vurdere, hvor betydelig en indvirkning den nye definition af misligholdelse ifølge disse retningslinjer vil have på alle risikoparametre og kapitalgrundlagskrav, herunder sammenlignet med den tidligere definition, hvor det er relevant, efter de relevante justeringer af de historiske data.
 - c) Fastsætte en større forsigtighedsmargen i deres ratingsystemer for at tage højde for eventuelle skævheder i risikoestimerne som følge af den inkonsekvente definition af misligholdelse i de historiske data, der er anvendt til modellering.
12. De ændringer, der er omhandlet i punkt 11, og som foretages i ratingsystemerne med udgangspunkt i disse retningslinjer, skal kontrolleres af den interne valideringsfunktion og klassificeres i henhold til Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 529/2014 og skal afhængigt af denne klassifikation indberettes til eller godkendes af den relevante kompetente myndighed.
13. Institutter, der anvender IRB-metoden, og som skal have forudgående tilladelse fra de kompetente myndigheder i henhold til artikel 143 i forordning (EU) nr. 575/2013 og Kommissionens delegerede forordning (EU) nr. 529/2014² bør for at indarbejde disse retningslinjer inden den frist, der er angivet i punkt 10, aftale den endelige frist for indsendelse af ansøgning om godkendelse af ændringerne i definitionen af misligholdelse.

² EUT L 148 af 20.5.2014, s. 36.

14. Når IRB-institutter er begyndt at indsamle data i overensstemmelse med den nye definition af misligholdelse ifølge disse retningslinjer, i forbindelse med deres regelmæssige revision af risikoestimer, som omhandlet i artikel 179, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør disse institutter forlænge eller, hvor det er berettiget, flytte perioden for de historiske data, der anvendes i risikokvantificeringen, således at nye data kan medtages. Indtil der er anvendt en ensartet definition af misligholdelse gennem en passende periode, bør disse IRB-institutter i forbindelse med deres regelmæssige revisioner af risikoparameterestimerne vurdere, hvorvidt den forsigtighedsmargin, der er omhandlet i punkt 11, litra b), er tilstrækkelig.

Ophævelse

15. Afsnit 3.3.2.1. og 3.4.4. i CEBS' "Guidelines on the implementation, validation and assessment of Advanced Measurement (AMA) and Internal Ratings Based (IRB) Approaches (GL10)", som blev offentliggjort den 4. april 2006, ophæves med virkning fra den 1. januar 2021.

4. Restancekriteriet i forhold til misligholdelse

Tælling af restancedage

16. For så vidt angår artikel 178, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør institutterne opfatte gældsforpligtelser som værende i restance, hvis afdrag, renter eller gebyrer ikke er betalt på forfaldsdatoen. I tilfælde af ændringer i tilbagebetalingsplanen for kreditforpligtelser, som omhandlet i artikel 178, stk. 2, litra e), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør det præciseres i instituttets politikker, at tællingen af restancedage bør være baseret på den ændrede tilbagebetalingsplan.
17. Hvis låntageren i henhold til kreditaftalen udtrykkeligt har ret til at ændre planen, suspendere eller udsætte betalinger på visse betingelser, og låntager handler inden for rammerne af denne ret i henhold til aftalen, bør de ændrede, suspenderede eller udsatte afdrag ikke opfattes som værende i restance, men tællingen af restancedage bør baseres på den nye plan, når den er udarbejdet. Hvis låntageren ændrer planen, suspenderer eller udsætter betalingerne, bør institutterne ikke desto mindre analysere årsagerne til en sådan ændring og vurdere de mulige indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1 og 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og disse retningslinjers afsnit 5.
18. Hvis indfrielse af forpligtelsen suspenderes, fordi det er muligt i forhold til lovgivningen eller på grund af andre retlige begrænsninger, bør tællingen af restancedage også suspenderes i den periode. I sådanne situationer bør institutterne imidlertid om muligt analysere årsagerne til, at muligheden for suspension blev anvendt, og bør vurdere de mulige indikationer på, at

låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1 og 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og disse retningslinjers afsnit 5.

19. Hvis indfrielse af forpligtelsen er genstand for en tvist mellem låntageren og instituttet, kan tællingen af forfaldsdato suspenderes, indtil tvisten er løst, hvis mindst én af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Tvisten mellem låntageren og instituttet om kreditforpligtelsens eksistens eller størrelse er blevet indbragt for en domstol eller underkastet en anden formel procedure ved et særligt eksternt organ, som resulterer i en bindende afgørelse i overensstemmelse med den gældende lovgivning på det pågældende område.
 - b) Der er konkret i forbindelse med leasing indgivet en formel klage til instituttet om genstanden for aftalen, og anerkendelsen af klagen er blevet bekræftet ved uafhængig intern revision, intern validering eller en tilsvarende uafhængig revisionsinstans.
20. Hvis låntageren ændres som følge af f.eks. fusion eller overtagelse af låntageren eller en anden tilsvarende transaktion, bør tællingen af restancedage starte på det tidspunkt, hvor en anden person eller enhed overtager forpligtelsen. Tællingen af restancedage berøres ikke af, at låntagerens navn ændres.
21. Beregningen af det samlede forfaldne beløb relateret til låntagerens kreditforpligtelse over for instituttet, moderselskabet eller dets datterselskaber, og som institutter skal beregne med henblik på sammenligning med den væsentlighedstærskel, den kompetente myndighed har fastsat i overensstemmelse med artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør foretages så hyppigt, at det er muligt at identificere misligholdelse i tide. Institutterne bør sikre, at oplysningerne om restancedage og misligholdelse er ajourført, når de anvendes som grundlag for beslutningstagning, intern risikostyring, intern eller ekstern rapportering og beregning af kapitalgrundlagskravene. Hvis institutterne beregner restancedage sjældnere end dagligt, bør de sikre, at datoen for misligholdelse identificeres som den dato, hvor forfaldskriteriet faktisk er opfyldt.
22. Der bør ikke foretages yderligere ekspertbedømmelse af, om låntageren skal klassificeres som værende i misligholdelse. Alle eksponeringer mod denne låntager betragtes som værende misligholdt, når låntageren opfylder restancekriteriet, medmindre en af følgende betingelser er opfyldt:
 - a) Eksponeringerne kan anerkendes som detaileksponeringer, og instituttet anvender definitionen af misligholdelse på de individuelle kreditfaciliteter.
 - b) En såkaldt "teknisk restance" anses for at være opstået, jf. punkt 23.

Teknisk restance

23. En teknisk restance bør kun anses for at være opstået i følgende tilfælde:

- a) Hvis et institut konstaterer, at låntageren blev klassificeret som værende i restance pga. en data- eller systemfejl i instituttet, herunder manuelle fejl i standardiserede processer, dog bortset fra fejlagtige kreditbeslutninger.
- b) Hvis et institut konstaterer, at låntageren blev klassificeret som værende i restance pga. manglende, forkert eller forsinket gennemførelse af den betalingstransaktion, som låntageren havde bestilt, eller hvis der er bevis for, at betalingen mislykkedes som følge af en fejl i betalingssystemet.
- c) Hvis der som følge af transaktionens art er forsinkelse mellem instituttets modtagelse af betalingen og indsættelse af betalingen på den relevante konto, så betalingen blev foretaget inden for de 90 dage, men beløbet først blev krediteret kundens konto efter de 90 dage.
- d) I de særlige tilfælde med factoringaftaler, hvor de erhvervede fordringer opføres på instituttets balance, og den væsentlighedstærskel, som den kompetente myndighed har fastsat i henhold til artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, overskrides, men ingen af låntagerens fordringer er forfaldne med mere end 30 dage.

24. Tekniske forfaldssituationer bør ikke betragtes som misligholdelse i henhold til artikel 178 i forordning (EU) nr. 575/2013. Alle de fejl, der er konstateret, og som har medført en teknisk restance, bør rettes af institutterne så hurtigt som muligt.

I forbindelse med institutter, der anvender IRB-metoden, bør tekniske forfaldssituationer fjernes fra referencedatasættet om misligholdte eksponeringer med henblik på estimering af risikoparametre.

Eksponeeringer mod centralregeringer, lokale myndigheder og offentlige enheder

25. Institutterne kan særbehandle eksponeeringer mod centralregeringer, lokale myndigheder og offentlige enheder, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Kontrakten omhandler levering af varer eller tjenesteydelser, hvor de administrative procedurer kræver visse kontroller med hensyn til opfyldelsen af kontrakten, før betalingen kan foretages. Dette gælder især for factoringeksponeeringer eller lignende typer aftaler, men ikke for instrumenter som f.eks. obligationer.
- b) Der er ikke ud over den forsinkede betaling yderligere indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 1, litra a), og stk. 3, i forordning

(EU) nr. 575/2013 og disse retningslinjer, låntagerens økonomiske situation er sund, og at der ikke er nogen rimelig tvivl om, at der ikke vil ske fuld betaling af forpligtelsen, herunder forfaldne renter, hvor det er relevant.

c) Forpligtelsen er forfalden med ikke mere end 180 dage.

26. Institutter, der beslutter at anvende den særbehandling, der er omhandlet i punkt 25, bør:

- a) ikke medtage disse eksponeringer i beregningen af væsentlighedstærsklen for andre eksponeringer for denne låntager
- b) ikke betragte disse eksponeringer som misligholdelser i den i artikel 178 i forordning (EU) nr. 575/2013 angivne forstand
- c) klart dokumentere disse eksponeringer som eksponeringer, der er genstand for særbehandling.

Særlige bestemmelser om factoring og erhvervede fordringer

27. I tilfælde af factoringaftaler, hvor de overdragne fordringer ikke er opført på factoringsselskabets balance, og factoringsselskabet hæfter direkte over for kunden op til en vis aftalt procentdel, bør tællingen af forfaldsdato starte den dag, hvor factoringkontoen er i underskud, dvs. fra den dato, hvor det forskud, der er betalt for fordringerne, overstiger den procentdel, der er aftalt mellem factoringsselskabet og kunden. I vurderingen af, hvilke af et factoringsselskabs kundeposter, der er forfaldne, bør institutterne foretage følgende:

- a) Sammenligne summen af beløbet på den factoringkonto, der er i underskud, og alle andre forfaldne forpligtelser for kunden, der er opført i factoringsselskabets balance, med den absolutte del af den væsentlighedstærskel, som den kompetente myndighed har fastsat i henhold til artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013.
- b) Sammenligne forholdet mellem den sum, der er beskrevet i litra a), og den samlede aktuelle værdi af factoringkontoen, dvs. værdien af de forskud, der er betalt for fordringerne, og alle andre balanceførte eksponeringer forbundet med kundens kreditforpligtelser, med den relative del af den væsentlighedstærskel, som den kompetente myndighed har fastsat i henhold til artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013.

28. Hvis der er factoringaftaler, hvor de erhvervede fordringer opføres på factoringsselskabets balance, og factoringsselskabet har eksponeringer mod kundens debitor, bør tællingen af forfaldsdato starte den dag, hvor betalingen for en enkelt fordring forfalder. I denne situation kan definitionen af misligholdelse anvendes ligesom for detaileksponeringer, jf. afsnit 9 i disse retningslinjer, for institutter, der anvender IRB-metoden, fordi de overdragne fordringer er erhvervede fordringer, hvis de opfylder kravene i artikel 154, stk. 5, i forordning (EU) nr.

575/2013 eller for erhvervede erhvervsfordringer kravene i artikel 153, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013.

29. Hvis instituttet anerkender hændelser relateret til udvandringsrisikoen ved erhvervede fordringer som defineret i punkt 53 i artikel 4, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør disse hændelser ikke betragtes som det, der har udløst låntagerens misligholdelse. Hvis fordringsbeløbet er blevet reduceret som følge af hændelser relateret til udvandringsrisiko som f.eks. rabatter, fradrag, netting eller kreditnotaer udstedt af sælger, bør det således reducerede beløb medtages i beregningen af restancedage. Hvis der er en tvist mellem låntager og sælger, og en sådan hændelse er anerkendt som værende relateret til udvandringsrisiko, bør tællingen af restancedage suspenderes, indtil tvisten er blevet løst.
30. Hændelser, der anerkendes som værende relateret til udvandringsrisiko, og dermed ikke skal indgå i identifikationen af misligholdelse, bør medtages i beregningen af kapitalgrundlagskravene eller intern kapital for udvandringsrisiko. Hvis institutter anerkender et stort antal hændelser relateret til udvandringsrisiko, bør de analysere og dokumentere årsagerne til sådanne hændelser og vurdere de mulige indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1 og 3, i forordning (EU) nr. 575/2013 og disse retningslinjers afsnit 5.
31. Hvis låntager ikke er blevet informeret tilstrækkeligt om overdragelsen af fordringen af factoringsselskabets kunde, og instituttet har bevis for, at betalingen for fordringen er foretaget til kunden, bør instituttet ikke betragte fordringen som forfalden. Hvis låntager er blevet informeret tilstrækkeligt om overdragelsen af fordringen, men alligevel har foretaget betaling til kunden, bør instituttet fortsat tælle restancedage i overensstemmelse med betingelserne for fordringen.
32. I det særlige tilfælde med skjulte factoringaftaler, hvor låntagere ikke informeres om overdragelsen af fordringerne, men de erhvervede fordringer opføres på factoringsselskabets balance, bør tællingen af forfaldsdato starte den dag, der er aftalt med kunden, hvor betalingerne fra låntagerne bør overdrages fra kunden til factoringsselskabet.

Fastsættelse af væsentlighedstærsklen

33. De kompetente myndigheder bør underrette EBA om de væsentlighedstærskler, de fastsætter i deres respektive områder, i overensstemmelse med artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013. Efter ikrafttrædelsen af de reguleringsmæssige tekniske standarder i overensstemmelse med artikel 178, stk. 6, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør de kompetente myndigheder, hvis de fastsætter den relative del af væsentlighedstærsklen til noget andet end de 1 %, der er angivet i disse reguleringsmæssige tekniske standarder, angive en begrundelse for dette over for EBA.
34. Institutter bør anvende den væsentlighedstærskel for forfaldne kreditforpligtelser, som deres kompetente myndigheder har fastsat i overensstemmelse med artikel 178, stk. 2, litra d), i

forordning (EU) nr. 575/2013. Institutter kan identificere misligholdelser ud fra en lavere tærskel, hvis de kan bevise, at denne lavere tærskel er en relevant indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, og ikke medfører et stort antal misligholdelser, som igen får status som ikke-misligholdt kort tid efter, at de er blevet anerkendt som misligholdt, eller kapitalkravene er nedsat. I dette tilfælde bør institutterne i deres databaser registrere oplysninger om, hvad der udløste misligholdelsen, samt en uddybende indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale.

5. Indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale

Gældsforpligtelsen sættes i bero

35. Med hensyn til, om låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, litra a), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør institutterne vurdere, at en låntager ikke kan forventes at tilbagebetale, hvis renter vedrørende kreditforpligtelserne ikke længere opføres i instituttets resultatopgørelse som følge af forpligtelsens forringede kreditkvalitet.

Specifikke kreditrisikojusteringer

36. Med hensyn til, om låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør alle følgende specifikke kreditrisikojusteringer betragtes som værende et resultat af, at der menes at være sket en væsentlig forringelse af en kreditforpligtelses kreditkvalitet, og bør derfor behandles som en indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale:

- a) tab opført i resultatopgørelsen for instrumenter opgjort til dagsværdi, som repræsenterer en kreditrisikoforringelse i henhold til de gældende regnskabsregler
- b) tab, som følger af nuværende eller tidligere begivenheder, der påvirker en betydelig individuel eksponering eller eksponeringer, som ikke er betydelige hver for sig, og som vurderes individuelt eller samlet.

37. Specifikke kreditrisikojusteringer, der dækker tab, hvor de historiske erfaringer, dog under hensyntagen til de aktuelt observerbare data, viser, at tabet har fundet sted, men instituttet endnu ikke ved, hvilken eksponering det drejer sig om, ("indtrufne, men ikke observerede tab") bør ikke betragtes som en indikation på, at en bestemt låntager ikke kan forventes at tilbagebetale.

38. Hvis et institut behandler en eksponering som værdiforringet, bør en sådan situation betragtes som en yderligere indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale,

hvorfor låntageren bør anses for at have misligholdt, uanset om der er nogen specifikke kreditrisikjusteringer, der er tildelt denne eksponering. Hvis eksponeringer indregnes som værdiforringede i overensstemmelse med de gældende regnskabsregler med hensyn til indtrufne, men ikke observerede tab, bør disse situationer ikke behandles som en indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale.

39. Hvis instituttet behandler en eksponering som værdiforringet i henhold til IFRS 9, dvs. indplacerer den i trin 3 som defineret i IFRS 9 Finansielle instrumenter, som IASB offentliggjorde i juli 2014, bør en sådan eksponering anses for at være misligholdt, bortset fra hvis eksponeringen er blevet betragtet som værdiforringet som følge af den forsinkede betaling, og en eller begge af følgende betingelser er opfyldt:
- a) De kompetente myndigheder har erstattet de 90 dage med 180 dage i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013, og denne længere periode ikke anvendes til indregning af værdiforringelse.
 - b) Væsentlighedstærsklen, som omhandlet i artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, er ikke blevet overskredet.
 - c) Eksponeringen er blevet anerkendt som en teknisk restance i overensstemmelse med punkt 23.
 - d) Eksponeringen opfylder betingelserne i punkt 25.
40. Hvis instituttet anvender både IFRS 9 og andre regnskabsregler, bør det vælge, om det skal klassificere eksponeringer som misligholdt i overensstemmelse med punkt 36 til 38 eller i overensstemmelse med punkt 39. Når det har foretaget dette valg, bør det anvendes konsekvent over tid.

Salg af kreditforpligtelsen

41. Med hensyn til, om låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør institutterne både tage højde for tabets art og væsentlighed i forbindelse med salget af kreditforpligtelser, i overensstemmelse med de efterfølgende punkter. Transaktioner med traditionel securitisering med væsentlig risikooverførsel og eventuelle koncerninterne salg af kreditforpligtelser bør betragtes som salg af kreditforpligtelser.
42. Institutterne bør analysere årsagerne til salget af kreditforpligtelserne og årsagerne til eventuelle tab, der derved indregnes. Hvis årsagerne til salget af kreditforpligtelser ikke var knyttet til kreditrisiko, herunder f.eks. hvis der er behov for at øge instituttets likviditet eller en ændring i forretningsstrategien, og instituttet ikke anser disse forpligtelsers kreditkvalitet for at være forringet, bør det økonomiske tab forbundet med salget af disse forpligtelser anses for ikke at være kreditrelateret. I det tilfælde bør salget ikke anses for en indikation på misligholdelse, selv når tabet er væsentligt, forudsat at der foreligger en passende og

dokumenteret begrundelse for, at tabet ved salget behandles som ikke-kreditrelateret. Institutterne kan navnlig anse tabet ved salget af kreditforpligtelser som ikke-kreditrelateret, hvis de aktiver, der sælges, er offentligt handlede aktiver og måles til dagsværdi.

43. Hvis tabet ved salget af kreditforpligtelser er forbundet med selve forpligtelsernes kreditkvalitet, navnlig hvis instituttet sælger kreditforpligtelserne som følge af deres forringede kvalitet, bør instituttet imidlertid analysere, hvor væsentligt det økonomiske tab er, og, hvis det er væsentligt, bør dette betragtes som en indikation på misligholdelse.
44. Institutterne bør fastsætte en tærskel for, hvornår det kreditrelaterede økonomiske tab forbundet med salg af kreditforpligtelser betragtes som væsentligt, og denne bør beregnes ifølge følgende formel og ikke være højere end 5 %:

$$L = \frac{E - P}{E}$$

hvor

L er det økonomiske tab forbundet med salget af kreditforpligtelser

E er det samlede udestående beløb for de forpligtelser, der sælges, herunder renter og gebyrer

P er den aftalte pris for forpligtelserne.

45. For at vurdere, hvor væsentligt det samlede økonomiske tab forbundet med salget af kreditforpligtelser er, bør institutterne beregne det økonomiske tab og sammenligne det med den tærskel, der er omhandlet i punkt 44. Hvis det økonomiske tab overstiger denne tærskel, bør de betragte kreditforpligtelserne som misligholdt.
46. Salget af kreditforpligtelser kan foretages enten før eller efter misligholdelsen. For institutter, der anvender IRB-metoden, gælder det, uanset salgstidspunktet, at hvis salget var forbundet med et væsentligt kreditrelateret økonomisk tab, bør oplysningerne om tabet registreres og opbevares med henblik på estimering af risikoparametre.
47. Hvis salget af en kreditforpligtelse med et væsentligt kreditrelateret økonomisk tab blev foretaget, før der er konstateret misligholdelse for eksponeringen, bør salgstidspunktet betragtes som misligholdelsestidspunktet. I forbindelse med et delvist salg af en låntagers samlede forpligtelser, hvor salget er forbundet med et væsentligt kreditrelateret økonomisk tab, bør alle de resterende eksponeringer mod denne låntager behandles som misligholdt, medmindre eksponeringerne kan anerkendes som detaileksponeringer, og instituttet anvender definitionen af misligholdelse på de individuelle faciliteter.
48. I forbindelse med salg af en portefølje af eksponeringer bør behandlingen af de enkelte kreditforpligtelser i denne portefølje vurderes på samme måde, som prisen for porteføljen blev fastsat på. Hvis prisen for hele porteføljen blev fastsat ved at angive rabatten på bestemte kreditforpligtelser, bør væsentligheden af et kreditrelateret økonomisk tab

vurderes for hver enkelt eksponering i porteføljen. Hvis prisen imidlertid kun er fastsat på porteføljeniveau, kan væsentligheden af det kreditrelaterede økonomiske tab vurderes på porteføljeniveau, og i det tilfælde bør alle kreditforpligtelserne i porteføljen behandles som misligholdt på salgstidspunktet, hvis den tærskel, der er angivet i punkt 44, er overskredet.

Krisebetinget omlægning

49. Med hensyn til, om låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør en krisebetinget omlægning anses for at være blevet gennemført, hvis der er givet indrømmelser til en debitor, der har eller snart får vanskeligheder med at opfylde sine finansielle forpligtelser som beskrevet i punkt 163-167 og 172-174 i bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 af 16. april 2014³, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/227⁴.
50. Eftersom låntageren, som omhandlet i artikel 178, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør anses for at have misligholdt, hvis krisebetinget omlægning ventes at formindske den finansielle forpligtelse, bør låntagerens forpligtelse, i forbindelse med eksponeringer med henstand, kun klassificeres som misligholdt, hvis de relevante foranstaltninger vedrørende henstand ventes at formindske den finansielle forpligtelse.
51. Institutter bør fastsætte en tærskel for den formindskede finansielle forpligtelse, som anses for at være forårsaget af væsentlig eftergivelse eller udsættelse af afdrag, renter eller gebyrer, og som bør beregnes efter følgende formel, og som ikke bør være højere end 1 %:

$$DO = \frac{NPV_0 - NPV_1}{NPV_0}$$

hvor

DO er den formindskede finansielle forpligtelse

NPV₀ er nettonutidsværdien af pengestrømme (herunder ikke-betalt rente og gebyr), som forventes i henhold til kontraktlige forpligtelser før ændringerne i kontraktens vilkår og betingelser diskonteret med kundens oprindelige effektive rente

NPV₁ er nettonutidsværdien af forventede pengestrømme baseret på den nye aftale diskonteret med kundens oprindelige effektive rente.

52. Med hensyn til, om låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør institutterne for hver krisebetinget omlægning beregne den formindskede finansielle forpligtelse og sammenligne den med den tærskel, der er

³ EUT L 191 af 28.6.2014, s. 1.

⁴ EUT L 48 af 20.2.2015, s. 1.

omhandlet i punkt 51. Hvis den formindskede finansielle forpligtelse er højere end denne tærskel, bør eksponeringerne betragtes som misligholdte.

53. Hvis den formindskede finansielle forpligtelse imidlertid ligger under den fastsatte tærskel, og navnlig når nettonutidsværdien af de forventede pengestrømme baseret på den krisebetingede omlægningsaftale er højere end nettonutidsværdien af de forventede pengestrømme før ændringerne i vilkårene og betingelserne, bør institutterne vurdere sådanne eksponeringer for at finde eventuelle indikationer på, at låntageren ikke forventes at tilbagebetale. Hvis instituttet har rimelig tvivl om sandsynligheden for, at forpligtelsen vil blive tilbagebetalt fuldt ud rettidigt ifølge den nye aftale, bør låntageren anses for at have misligholdt. De indikationer, der kan være på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, omfatter bl.a. følgende:

- a) et stort engangsbeløb er angivet til betaling sidst i tilbagebetalingsperioden
- b) uregelmæssig tilbagebetalingsplan, som indeholder betydeligt mindre betalinger i starten af tilbagebetalingsplanen
- c) lang henstandsperiode i starten af tilbagebetalingsplanen
- d) eksponeringerne mod låntageren har været genstand for krisebetinget omlægning mere end én gang.

54. Hvis der gives en indrømmelse til en låntager, som allerede har misligholdt, bør dette medføre, at låntageren klassificeres som en krisebetinget omlægning. Alle eksponeringer, der er klassificeret som misligholdte med henstand i overensstemmelse med bilag V til Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 af 16. april 2014 som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/227, bør klassificeres som misligholdt og genstand for krisebetinget omlægning.

55. Hvis en af de ændringer af tilbagebetalingsplanen for kreditforpligtelser, der er omhandlet i artikel 178, stk. 2, litra e), i forordning (EU) nr. 575/2013, skyldes en låntagers økonomiske vanskeligheder, bør institutterne også vurdere, om en krisebetinget omlægning har fundet sted, og hvorvidt der har været en indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale.

Konkurs

56. Med hensyn til, om låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, som omhandlet i artikel 178, stk. 3, litra e) og f), i forordning (EU) nr. 575/2013, bør institutterne i deres interne politikker klart angive, hvilken aftale der behandles som en foranstaltning eller som beskyttelse, der svarer til konkurs, under hensyntagen til alle relevante love og regler samt følgende typiske egenskaber for sådan beskyttelse:

- a) Beskyttelsesordningen omfatter alle kreditorer eller alle kreditorer med usikrede fordringer.
- b) Vilkårene og betingelserne for beskyttelsesordningen er godkendt af en domstol eller anden relevant offentlig myndighed.
- c) Vilkårene og betingelserne for beskyttelsesordningen omfatter midlertidig betalingsstandsning eller delvis indfrielse af gæld.
- d) Foranstaltningerne omfatter en vis grad af kontrol over ledelsen af selskabet og dets aktiver.
- e) Hvis beskyttelsesordningen ikke lykkes, vil virksomheden træde i likvidation.

57. Institutterne bør behandle alle de insolvensbehandlinger, der er opført i bilag A til forordning (EU) 2015/848⁵ som en foranstaltning eller beskyttelse svarende til konkurs.

Andre indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale

58. Institutterne kan i deres interne politikker og procedurer angive andre yderligere indikationer på, at en låntager ikke kan forventes at tilbagebetale, end dem, der er angivet i artikel 178, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013. Disse yderligere indikationer bør angives efter eksponeringstype, som defineret i artikel 142, stk. 1, punkt 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, som afspejler deres særlige karakteristika, og de bør angives for alle forretningsområder, juridiske enheder eller geografiske lokaliteter. En af disse yderligere indikationer bør enten medføre en automatisk omklassificering til misligholdte eksponeringer eller udløse en vurdering i det enkelte tilfælde og kan omfatte indikationer baseret på interne eller eksterne oplysninger.

⁵ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2015/848 af 20. maj 2015 om insolvensbehandling (EUT L 141 af 5.6.2015, s. 19).

59. De mulige indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, som institutterne kunne overveje på grundlag af interne oplysninger, er bl.a.:

- a) En låntager har ikke længere faste indtægter til at betale afdrag.
- b) Der er begrundede bekymringer for, om en låntager i fremtiden vil kunne generere stabile og tilstrækkelige pengestrømme.
- c) Låntagerens gearing er steget betydeligt, eller der er begrundede forventninger om, at den vil stige.
- d) Låntageren har undladt at opfylde bestemmelser i en kreditaftale.
- e) Instituttet har inddrevet sikkerhedsstillelse, herunder en garanti.
- f) For eksponeringer mod en person: hvis en virksomhed, der er 100 % ejet af en person, misligholder, og denne person har givet instituttet en personlig garanti for alle virksomhedens forpligtelser.
- g) For detaileksponeringer, hvor definitionen af misligholdelse anvendes på en enkelt kreditfacilitet, den omstændighed, at en væsentlig del af låntagerens samlede forpligtelse er misligholdt.
- h) Rapportering af en eksponering som misligholdt i overensstemmelse med bilag V i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 680/2014 af 16. april 2014, som ændret ved Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/227, bortset fra hvis de kompetente myndigheder har erstattet de 90 dage med 180 dage i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013.

60. Institutterne bør også tage højde for de oplysninger, der findes i eksterne databaser, herunder kreditregistre, makroøkonomiske indikatorer og offentlige informationskilder, herunder presseartikler og finansanalyserapporter. Indikationerne på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, som institutterne kunne overveje på grundlag af eksterne oplysninger, er bl.a.:

- a) Væsentlige forsinkelser i betalinger til andre kreditorer er registreret i det relevante kreditregister.
- b) En krise i den sektor, hvor modparten er beskæftiget, kombineret med, at modparten står i en svag position i sektoren.
- c) Bortfald af et aktivt marked for det finansielle aktiv grundet låntagerens økonomiske vanskeligheder.
- d) Et institut har oplysninger om, at en tredjepart, navnlig et andet institut, har indgivet konkursbegæring eller lignende beskyttelse af låntageren.

61. Når institutterne angiver kriterierne for, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, bør de tage højde for relationerne i grupper af indbyrdes forbundne kunder, som defineret i artikel 4, stk. 1, punkt 39, i forordning (EU) nr. 575/2013. Institutterne bør navnlig i deres interne politikker angive, hvornår misligholdelse ved én låntager i en gruppe af indbyrdes forbundne kunder har en afsmittende virkning på andre enheder i gruppen. Dette bør være i overensstemmelse med de relevante politikker for fordeling af eksponeringer mod individuelle låntagere til en låntagerratingklasse og til grupper af indbyrdes forbundne kunder i overensstemmelse med artikel 172, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013. Hvis sådanne kriterier ikke er angivet for en ikke-standardsituation, bør institutterne i tilfælde af misligholdelse ved en låntager, der er en del af en gruppe af indbyrdes forbundne kunder, vurdere i hvert enkelt tilfælde, hvorvidt alle andre enheder i denne gruppe kan forventes ikke at tilbagebetale.
62. Hvis et finansielt aktiv blev erhvervet eller udstedt af et institut med en betydelig rabat, bør institutterne vurdere, hvorvidt denne rabat afspejler låntagerens forringede kreditkvalitet, og hvorvidt der er nogen indikationer på misligholdelse i overensstemmelse med disse retningslinjer. Vurderingen af, hvorvidt låntageren kan forventes at tilbagebetale, bør henvise til det samlede beløb, som låntageren skylder, uanset den pris, instituttet har betalt for aktivet. Denne vurdering kan baseres på de procedurer, der er gennemført for at garantere, at der udvises rettidig omhu, eller den regnskabsmæssige analyse, der er udført for at vurdere, hvorvidt aktivet er værdiforringet.
63. Institutterne bør have passende politikker og procedurer til at identificere kreditsvindler. Når kreditsvindler opdages, er eksponeringen normalt allerede misligholdt i form af store forsinkelser i betalingen. Hvis kreditsvindler imidlertid opdages, før misligholdelse er konstateret, bør dette behandles som en yderligere indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale.

Ledelsesprocesser i forbindelse med indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale

64. Institutterne bør etablere politikker vedrørende definitionen af misligholdelse for at sikre konsekvent og effektiv anvendelse, og de bør navnlig have klare politikker og procedurer for anvendelsen af kriterierne for, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, og alle andre indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, som instituttet har angivet, omfattende alle eksponeringstyper, som defineret i artikel 142, stk. 1, punkt 2, i forordning (EU) nr. 575/2013, for alle forretningsområder, juridiske enheder og geografiske lokaliteter.
65. Med hensyn til de enkelte indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, bør institutterne definere passende metoder til at identificere dem, herunder informationskilder og overvågningsfrekvens. Informationskilderne bør omfatte både interne og eksterne kilder, herunder navnlig relevante eksterne databaser og registre.

6. Anvendelse af definitionen af misligholdelse i eksterne data

66. Institutter, der anvender IRB-metoden og bruger eksterne data til at estimere risikoparametre i overensstemmelse med artikel 178, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør anvende kravene i dette afsnit.
67. For så vidt angår artikel 178, stk. 4, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør institutterne navnlig gøre følgende:
- a) Kontrollere, om den definition af misligholdelse, der anvendes i eksterne data, er i overensstemmelse med artikel 178 i forordning (EU) nr. 575/2013.
 - b) Kontrollere, hvorvidt den definition af misligholdelse, der anvendes i eksterne data, svarer til den definition af misligholdelse, som instituttet har fastlagt for den pågældende portefølje af eksponeringer, herunder især: tælling og antal af restancedage, der udløser misligholdelse, væsentlighedstærsklens opbygning og niveau for forfaldne kreditforpligtelser, definitionen af krisebetinget omlægning, der udløser misligholdelse, type og omfang af specifikke kreditrisikjusteringer, der udløser misligholdelse, og kriterierne for igen at få status som ikke-misligholdt.
 - c) Dokumentere kilder til eksterne data, den definition af misligholdelse, der anvendes i eksterne data, den udførte analyse og alle identificerede forskelle.
68. For hver forskel, der konstateres i definitionen af misligholdelse ved vurderingen i punkt 67, bør institutterne gøre følgende:
- a) Vurdere, hvorvidt justeringen af den interne definition af misligholdelse ville medføre en højere eller lavere misligholdelsesrate, eller om det er umuligt at afgøre.
 - b) Enten foretage passende justeringer i de eksterne data eller påvise, at forskellen er ubetydelig i forhold til indvirkningen på alle risikoparametre og kapitalgrundlagskrav.
69. Hvad angår de samlede forskelle, der konstateres i definitionen af misligholdelse ved vurderingen i punkt 67, og under hensyntagen til de justeringer, der foretages i overensstemmelse med litra b) i punkt 68, bør institutterne kunne påvise over for de kompetente myndigheder, at der er opnået generel overensstemmelse med den interne definition af misligholdelse, herunder om muligt ved at sammenligne misligholdelsesraten i interne data om en relevant eksponeringstype med eksterne data.
70. Hvis der i vurderingen i punkt 67 konstateres forskelle i definitionen af misligholdelse, som efter processen i punkt 68 viser sig ikke at være ubetydelige, men ikke mulige at løse ved

justeringer i de eksterne data, skal institutterne opstille en passende forsigtighedsmargen i estimeringen af risikoparametre, jf. artikel 179, stk. 1, litra f), i forordning (EU) nr. 575/2013. I dette tilfælde bør institutterne sikre, at denne yderligere forsigtighedsmargen afspejler, hvor væsentlige de resterende forskelle i definitionen af misligholdelse, er samt deres mulige indvirkning på alle risikoparametre.

7. Kriterier for igen at få status som ikke-misligholdt

Minimumsbetingelser for omklassificering til status som ikke-misligholdt

71. For så vidt angår artikel 178, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013, bortset fra de situationer, der er omhandlet i punkt 72, bør institutterne:

- a) tage i betragtning, at de hændelser som udløste misligholdelse ikke længere gælder for en tidligere misligholdt eksponering, hvis der er gået mindst tre måneder siden det øjeblik, hvor de betingelser, der er omhandlet i artikel 178, stk. 1, litra b), og artikel 178, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, ikke længere er opfyldt
- b) tage højde for låntagerens adfærd i den periode, der er omhandlet i litra a)
- c) tage højde for låntagerens økonomiske situation i den periode, der er omhandlet i litra a)
- d) efter udløbet af den periode, der er omhandlet i litra a), foretage en vurdering og, hvis instituttet stadig mener, at låntageren er ude af stand til at tilbagebetale sine forpligtelser fuldt ud uden anvendelse af sikkerhed, fortsat klassificere eksponeringerne som misligholdt, indtil instituttet har fundet det godtgjort, at kreditværdigheden rent faktisk er forbedret permanent
- e) tage i betragtning, at de betingelser, der er omhandlet i litra a) til d), også bør være opfyldt med hensyn til nye eksponeringer mod låntageren, navnlig hvis de tidligere misligholdte eksponeringer mod denne låntager blev solgt eller afskrevet.

Institutterne kan anvende den periode, der er omhandlet i litra a), på alle eksponeringer eller anvende forskellige perioder på forskellige eksponeringstyper.

72. For så vidt angår artikel 178, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013, og hvor en misligholdt eksponering er omfattet af krisebetinget omlægning ifølge punkt 49 i disse retningslinjer, uanset om denne omlægning blev gennemført før eller efter, at misligholdelsen blev konstateret, bør institutterne tage i betragtning, at udløsende hændelser ikke længere gælder

for en tidligere misligholdt eksponering, hvis der er gået mindst ét år siden den sidste af følgende hændelser:

- a) forlængelse af omlægningsforanstaltningerne
- b) klassificering af eksponeringen som misligholdt
- c) udløbet af den henstandsperiode, der er aftalt i forbindelse med omlægningen.

73. Institutterne bør omklassificere eksponeringen til ikke-misligholdt status efter mindst den periode på ét år, der er omhandlet i det foregående afsnit, hvis alle følgende betingelser er opfyldt:

- a) Låntageren har foretaget en betydelig betaling i den periode, hvor en betydelig betaling anses for at være foretaget, hvis låntageren gennem sine regelmæssige betalinger i overensstemmelse med omlægningsaftalen har betalt et samlet beløb svarende til det beløb, der tidligere var forfaldent (hvis der var forfaldne beløb), eller som er blevet afskrevet (hvis der ikke var nogen forfaldne beløb) i forbindelse med omlægningsforanstaltningerne.
- b) Låntageren har foretaget regelmæssige betalinger i den periode i overensstemmelse med den tilbagebetalingsplan, der gælder efter omlægningsforanstaltningerne.
- c) Der er ikke nogen forfaldne kreditforpligtelser i henhold til den tilbagebetalingsplan, der gælder efter omlægningsforanstaltningerne.
- d) Der er ikke nogen indikationer på, at låntager ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013, eller nogen yderligere indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, som instituttet har angivet.
- e) Instituttet finder det ellers ikke usandsynligt, at låntageren vil tilbagebetale sine kreditforpligtelser fuldt ud i overensstemmelse med tilbagebetalingsplanen efter omlægningsforanstaltningerne uden at anvende sikkerheden. I denne vurdering bør institutterne navnlig undersøge situationer, hvor den sidste del af tilbagebetalingsplanen indeholder et stort engangsbeløb eller betydeligt større betalinger.
- f) De betingelser, der er omhandlet i litra a) til e), bør også være opfyldt med hensyn til nye eksponeringer mod låntageren, navnlig hvis de tidligere misligholdte eksponeringer mod denne låntager, der var genstand for krisebetinget omlægning, blev solgt eller afskrevet.

74. Hvis låntageren ændres som følge af en fusion eller overtagelse af låntageren eller en lignende transaktion, bør instituttet ikke anvende punkt 73, litra a). Hvis låntagerens navn ændres, bør institutterne imidlertid anvende det punkt.

Overvågning af politikkens effektivitet

75. For så vidt angår artikel 178, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør et institut fastlægge klare kriterier og politikker for, hvornår låntageren igen kan klassificeres som ikke-misligholdt, herunder især følgende:
- a) Hvornår en låntagers økonomiske situation kan betragtes som værende forbedret i en sådan grad, at låntageren kan tilbagebetale kreditforpligtelsen fuldt ud og rettidigt.
 - b) Hvornår tilbagebetalingen faktisk vil kunne foretages, selv om låntagerens økonomiske situation er forbedret som beskrevet i litra a).
76. Institutterne bør regelmæssigt overvåge effektiviteten af deres politikker som omhandlet i punkt 75, herunder især overvåge og analysere:
- a) ændringerne i låntagerens eller faciliteternes status
 - b) de vedtagne politikkers indvirkning på, om låntagerne igen får status som ikke-misligholdt ("cure rate")
 - c) de vedtagne politikkers indvirkning på gentagne misligholdelser.
77. Det forventes, at instituttet vil have et begrænset antal låntagere, der misligholder igen kort tid efter, at de igen har fået status som ikke-misligholdt. Hvis der er et stort antal gentagne misligholdelser, bør instituttet revidere sine politikker med hensyn til omklassificering af eksponeringer.
78. Analysen af ændringerne i låntagernes eller faciliteternes status bør navnlig anvendes i fastlæggelsen af de perioder, der er omhandlet i punkt 71 og 72. Institutterne kan fastlægge længere perioder for eksponeringer, der har været klassificeret som misligholdt i de sidste 24 måneder.

8. Konsekvent anvendelse af definitionen af misligholdelse

Oversigt

79. Institutterne bør vedtage passende mekanismer og procedurer til at sikre, at definitionen af misligholdelse indføres og anvendes korrekt, og bør navnlig sikre:
- a) At en enkelt låntagers misligholdelse identificeres på samme måde i hele instituttet med hensyn til alle eksponeringer mod denne låntager i alle relevante IT-systemer,

herunder i alle de juridiske enheder i koncernen og i alle geografiske lokaliteter i overensstemmelse med punkt 80 til 82 eller for detaileksponeringer i overensstemmelse med punkt 92 til 94.

b) At en af følgende gælder:

- i. At samme definition af misligholdelse anvendes konsekvent i instituttet, moderselskabet eller dets datterselskaber og for alle eksponeringstyper.
- ii. Hvis der anvendes forskellige definitioner af misligholdelse i en koncern eller på forskellige eksponeringstyper, at anvendelsesområdet for de forskellige definitioner af misligholdelse er klart angivet, i overensstemmelse med punkt 83 til 85.

Konsekvent identifikation af en enkelt låntagers misligholdelse

80. For så vidt angår litra a) i punkt 79, bør institutterne indføre passende procedurer og mekanismer til at sikre, at en enkelt låntagers misligholdelse identificeres på samme måde i hele instituttet med hensyn til alle eksponeringer mod denne låntager i alle relevante IT-systemer, herunder alle de juridiske enheder i koncernen og i alle geografiske lokaliteter, hvor den er aktiv på andre måder end gennem en juridisk enhed.
81. Hvis udveksling af kundedata mellem forskellige juridiske enheder inden for et institut, moderselskabet eller dets datterselskaber ikke er tilladt i henhold til lovgivningen om forbrugerbeskyttelse eller bankhemmelighed eller anden lovgivning, hvilket medfører inkonsekvent identifikation af en låntagers misligholdelse, bør institutterne underrette de kompetente myndigheder om disse juridiske hindringer og, hvis de anvender IRB-metoden, bør de også estimere væsentligheden af uoverensstemmelserne i identifikationen af en låntagers misligholdelse og deres mulige indvirkning på estimerne af risikoparametre.
82. Hvis det er meget byrdefuldt at identificere en låntagers misligholdelse på en fuldstændig konsekvent måde i hele instituttet, moderselskabet eller dets datterselskaber, og det kræver udvikling af en central database over alle kunder eller gennemførelse af andre mekanismer eller procedurer til kontrol af koncernens enkelte kunders status, behøver institutterne endvidere ikke at anvende sådanne mekanismer eller procedurer, hvis de kan påvise, at den manglende uoverensstemmelse kun har en ubetydelig indvirkning, fordi der ikke er nogen eller kun meget få fælles kunder i de relevante enheder i en koncern, og eksponeringen mod disse kunder er uvæsentlig.

Konsekvent anvendelse af definitionen af misligholdelse på tværs af eksponeringstyper

83. For så vidt angår litra b) i punkt 79, bør et institut, moderselskab eller dets datterselskaber anvende samme definition af misligholdelse for en enkelt eksponeringstype som den, der er

defineret i artikel 142, stk. 1, punkt 2), i forordning (EU) nr. 575/2013. De kan anvende forskellige definitioner af misligholdelse for forskellige eksponeringstyper, herunder for visse juridiske enheder eller for tilstedeværelse i geografiske lokaliteter på andre måder end gennem en juridisk enhed, hvis dette er begrundet i anvendelsen af væsentligt forskellige interne risikostyringsprocedurer eller i forskellige juridiske krav i forskellige områder, herunder især:

- a) forskellige væsentlighedstærskler fastsat af de kompetente myndigheder i deres områder i overensstemmelse med artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013
- b) anvendelse af 180 dage i stedet for 90 dage for visse eksponeringstyper, som IRB-metoden anvendes på i nogle områder, i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013
- c) angivelse af yderligere indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, for visse juridiske enheder, geografiske lokaliteter eller eksponeringstyper.

84. For så vidt angår litra b), nr. ii), i punkt 79, og hvor der anvendes forskellige definitioner af misligholdelse for forskellige eksponeringstyper i overensstemmelse med punkt 83, bør institutternes interne procedurer med hensyn til definitionen af misligholdelse sikre følgende:

- a) At anvendelsesområdet for hver enkelt definition er klart angivet.
- b) At den definition af misligholdelse, der er angivet for en vis eksponeringstype, juridisk enhed eller geografisk lokalitet, anvendes konsekvent på alle eksponeringer inden for anvendelsesområdet for den relevante definition af misligholdelse.

85. Endvidere gælder det for institutter, der anvender IRB-metoden, at anvendelsen af forskellige definitioner skal afspejles i estimeringen af risikoparametre i forbindelse med ratingsystemer, hvis anvendelsesområdet omfatter forskellige definitioner af misligholdelse.

9. Anvendelse af definitionen af misligholdelse for detaileksponeringer

Niveau for anvendelse af definitionen af misligholdelse for detaileksponeringer

86. I henhold til artikel 178, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 575/2013 kan institutter i forbindelse med detaileksponeringer anvende definitionen af misligholdelse på individuelt kreditfacilitetsniveau fremfor i forbindelse med en låntagers samlede forpligtelser. Derfor kan

institutter, der anvender IRB-metoden, anvende definitionen af misligholdelse på en individuel facilitet for detaileksponeringer som defineret i artikel 147, stk. 5, i forordning (EU) nr. 575/2013. Institutterne, der anvender standardmetoden, kan i stedet anvende definitionen af misligholdelse på individuelt kreditfacilitetsniveau for eksponeringer, der opfylder kriterierne i artikel 123 i forordning (EU) nr. 575/2013, selv hvis nogle af disse eksponeringer er blevet henført til en anden eksponeringsklasse med henblik på tildeling af en risikovægt, såsom eksponeringer sikret ved pant i fast ejendom.

87. Institutterne bør vælge niveauet for anvendelse af definitionen af misligholdelse mellem låntager og facilitet for alle detaileksponeringer på en måde, som afspejler deres interne risikostyringsprocedurer.
88. Institutter kan anvende definitionen af misligholdelse på en individuel låntager for nogle typer detaileksponeringer og på individuelt kreditfacilitetsniveau for andre, hvis dette er begrundet i de interne risikostyringsprocedurer, f.eks. som følge af et datterselskabs forretningsmodel, og hvor der er dokumentation for, at antallet af situationer, hvor der anvendes forskellige definitioner af misligholdelse for samme kunder på forskellige niveauer for anvendelse, holdes på et absolut minimum.
89. Hvis institutterne beslutter at anvende forskellige niveauer for anvendelse af definitionen af misligholdelse på forskellige typer detaileksponeringer, jf. punkt 88, bør de sikre, at anvendelsesområdet for de enkelte definitioner af misligholdelse er klart angivet og anvendes konsekvent over tid for forskellige typer detaileksponeringer. Med hensyn til institutter, der anvender IRB-metoden, bør risikoestimerne afspejle den definition af misligholdelse, der anvendes på de enkelte eksponeringstyper, korrekt.
90. Hvis institutterne anvender forskellige niveauer for anvendelse af definitionen af misligholdelse for visse detailporteføljer, bør behandlingen af fælles kunder i sådanne porteføljer angives i deres interne politikker og procedurer. Særligt hvor en eksponering, som definitionen af misligholdelse på en individuel låntager anvendes på, opfylder den ene af eller begge betingelserne i litra a) eller b) i artikel 178, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, gælder det, at alle eksponeringer mod denne låntager bør anses for at være misligholdt, herunder de eksponeringer, for hvilke definitionen af misligholdelse anvendes på den individuelle kreditfacilitet. Hvor en eksponering, for hvilken definitionen af misligholdelse anvendes på individuelt kreditfacilitetsniveau, opfylder disse betingelser, bør de andre eksponeringer mod låntageren ikke automatisk omklassificeres til misligholdt. Institutter bør imidlertid klassificere de andre eksponeringer som misligholdt på grundlag af andre faktorer for, om låntageren kan forventes at tilbagebetale, som nærmere beskrevet i punkt 92 til 94.
91. Den samme regel bør gælde for låntagere, hvor standardmetoden anvendes, og hvor nogle eksponeringer mod en låntager opfylder kravene i artikel 123 i forordning (EU) nr. 575/2013, mens andre eksponeringer mod den samme låntager er i form af værdipapirer og derfor ikke kan klassificeres som detail. Hvis en eksponering i form af et værdipapir opfylder den ene af eller begge betingelserne i litra a) eller b) i artikel 178, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013,

bør alle eksponeringer mod denne låntager betragtes som misligholdt. Hvis en eksponering, som opfylder kravene i artikel 123 i forordning (EU) nr. 575/2013, opfylder disse betingelser, og instituttet anvender definitionen af misligholdelse på individuelt kreditfacilitetsniveau, bør de andre eksponeringer mod låntageren ikke automatisk omklassificeres til misligholdt. Institutterne bør imidlertid klassificere de andre eksponeringer som misligholdt på grundlag af andre faktorer for, om låntageren kan forventes at tilbagebetale, som nærmere beskrevet i punkt 92 til 94.

Anvendelse af definitionen af misligholdelse for detaileksponeringer på en individuel facilitet

92. Hvis definitionen af misligholdelse i overensstemmelse med artikel 178, stk. 1, andet afsnit, i forordning (EU) nr. 575/2013 anvendes på individuelt kreditfacilitetsniveau for detaileksponeringer, bør institutterne ikke automatisk betragte de forskellige eksponeringer mod den samme låntager som misligholdt samtidig. Institutterne bør ikke desto mindre tage hensyn til, at nogle indikationer på misligholdelse er knyttet til låntagerens situation og ikke status for en bestemt eksponering. Dette gælder særligt indikationerne på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, som er forbundet med låntagerens konkurs, jf. artikel 178, stk. 3, litra e) og f), i forordning (EU) nr. 575/2013. Hvis en sådan indikation på misligholdelse forekommer, bør institutterne betragte alle eksponeringer for samme låntager som misligholdt, uanset hvilket niveau definitionen af misligholdelse anvendes på.
93. Institutterne bør også overveje andre indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, og i overensstemmelse med deres interne politikker og procedurer angive, hvilke indikationer der afspejler en låntagers generelle situation i stedet for eksponeringen. Hvis sådanne andre indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, forekommer, bør alle eksponeringer for låntageren betragtes som misligholdt, uanset hvilket niveau definitionen af misligholdelse anvendes på.
94. Endvidere gælder det, at hvis en betydelig del af eksponeringerne for låntageren er misligholdt, kan institutterne anse det for at være usandsynligt, at låntagerens andre forpligtelser vil blive betalt fuldt ud uden anvendelse af foranstaltninger som sikkerhedsstillelse, og også behandle dem som misligholdt.

Anvendelse af definitionen af misligholdelse for detaileksponeringer på en individuel låntager

95. Anvendelse af definitionen af misligholdelse for detaileksponeringer på en individuel låntager betyder, at hvis en af låntagerens kreditforpligtelser opfylder betingelserne i litra a) eller b) eller begge i artikel 178, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013, bør alle eksponeringer mod denne låntager betragtes som misligholdt. Institutter, der beslutter at anvende definitionen af misligholdelse for detaileksponeringer på en individuel låntager, bør fastlægge detaljerede

regler for behandling af fælles kreditforpligtelser og afsmittende virkning mellem eksponeringer i deres interne politikker og procedurer.

96. Institutterne bør betragte en fælles kreditforpligtelse som en eksponering mod en eller flere låntagere, der hæfter på lige fod for tilbagebetalingen af kreditforpligtelsen. Dette gælder ikke for en individuel låntagers kreditforpligtelse, som er sikret af en anden person eller enhed i form af en garanti eller anden kreditbeskyttelse.
97. Hvis betingelserne i litra a) eller b) eller begge i artikel 178, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt med hensyn til en fælles kreditforpligtelse for to eller flere låntagere, bør institutterne betragte alle andre fælles kreditforpligtelser for den samme gruppe af låntagere og alle individuelle eksponeringer mod disse låntagere som misligholdt, medmindre de kan påvise, at det ikke er hensigtsmæssigt for individuelle eksponeringer, fordi mindst en af følgende betingelser gælder:
- a) Den forsinkede betaling af en fælles kreditforpligtelse skyldes en tvist mellem de enkelte låntagere, der deltager i den fælles kreditforpligtelse, som er blevet indbragt for en domstol eller underkastet en anden formel procedure ved et særligt eksternt organ, som resulterer i en bindende afgørelse i overensstemmelse med den gældende lovgivning i det pågældende område, og der ikke er nogen bekymringer vedrørende de enkelte låntageres økonomiske situation.
 - b) Den fælles kreditforpligtelse er en uvæsentlig del af en individuel låntagers samlede forpligtelser.
98. Hvis en fælles kreditforpligtelse misligholdes, bør det ikke føre til misligholdelse af andre fælles kreditforpligtelser, som individuelle låntagere har med andre personer eller enheder, som ikke deltager i den kreditforpligtelse, der oprindeligt blev misligholdt. Institutterne bør imidlertid vurdere, hvorvidt den omstændighed, at den pågældende fælles kreditforpligtelse misligholdes, udgør en indikation på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, med hensyn til de andre fælles kreditforpligtelser.
99. Hvis betingelserne i litra a) eller b) eller begge i artikel 178, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013 er opfyldt med hensyn til en individuel låntagers kreditforpligtelse, bør den afsmittende virkning af denne misligholdelse ikke automatisk sprede sig til den pågældende låntagers eventuelle fælles kreditforpligtelser. Institutterne bør imidlertid vurdere sådanne fælles kreditforpligtelser for at identificere mulige indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, relateret til en af låntagernes misligholdelse. Under alle omstændigheder gælder det, at hvis alle individuelle låntagere har status som misligholdt, bør deres fælles kreditforpligtelse også automatisk betragtes som misligholdt.
100. Institutterne bør på grundlag af analysen af den relevante lovgivning i et område identificere og i deres interne politikker og procedurer beskrive identifikation af de låntagere, der hæfter fuldt ud for visse forpligtelser solidarisk med andre låntagere og dermed hæfter fuldt ud for det samlede beløb for disse forpligtelser, med undtagelse af kreditforpligtelser for

en individuel låntager sikret af en anden person eller enhed i form af en garanti eller anden kreditbeskyttelse. Et typisk eksempel er et ægtepar, hvor bodelingen (system med separate boer) ikke gælder på grundlag af specifikke regler i det relevante område. I tilfælde af fuld gensidig hæftelse for alle forpligtelser, bør en af sådanne låntageres misligholdelse betragtes som en indikation på, at den anden låntager ikke kan forventes at tilbagebetale, og derfor bør institutterne vurdere, hvorvidt de individuelle og fælles kreditforpligtelser for disse låntagere bør betragtes som misligholdt. Hvis en af de solidarisk hæftende låntagere, som hæfter fuldt ud for alle forpligtelser, har en fælles kreditforpligtelse med en anden kunde, bør instituttet vurdere, hvorvidt der også er indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, for de andre fælles kreditforpligtelser med tredjeparter.

101. Institutterne bør også analysere formerne for juridiske enheder i relevante juridiske områder og ejernes, partnernes, aktionærernes og ledernes hæftelse for en virksomheds forpligtelser, afhængigt af enhedens retlige form. Hvis en person hæfter fuldt ud for en virksomheds forpligtelser, vil den pågældende virksomheds misligholdelse betyde, at personen også vil blive betragtet som misligholdt. Hvis der ikke eksisterer en sådan fuld hæftelse for en virksomheds forpligtelser, bør ejerne, partnerne eller store aktionærer for en virksomhed, som misligholder, vurderes af instituttet for at konstatere mulige indikationer på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, med hensyn til de individuelle forpligtelser.
102. Endvidere gælder det, at i det konkrete tilfælde med en individuel iværksætter, hvor en person hæfter fuldt ud for både private og erhvervsmæssige forpligtelser med både sine private og erhvervsmæssige aktiver, bør en af den private eller erhvervsmæssige forpligtelsers misligholdelse medføre, at alle denne persons private og erhvervsmæssige forpligtelser også misligholdes.
103. Hvis definitionen af misligholdelse anvendes på en individuel låntager for detaileksponeringer, bør væsentlighedstærsklen også anvendes på den individuelle låntager. Institutterne bør klart angive i deres interne politikker og procedurer, hvordan fælles kreditforpligtelser bør anvendes i forbindelse med væsentlighedstærsklen.
104. En fælles låntager, dvs. en specifik gruppe låntagere, der har en fælles forpligtelse over for et institut, bør behandles som en anden låntager end de individuelle låntagere. Hvis betalingen af en fælles kreditforpligtelse er forsinket, bør en sådan forsinkelses væsentlighed vurderes ved at anvende væsentlighedstærsklen i artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 på alle fælles kreditforpligtelser, der er ydet til netop denne gruppe låntagere. I denne forbindelse bør individuelle eksponeringer mod låntagere, der deltager i en fælles kreditforpligtelse, eller mod andre undergrupper af disse låntagere ikke tages i betragtning. Hvis væsentlighedstærsklen for en fælles låntager, som beregnes på denne måde, overskrides, bør alle fælles kreditforpligtelser for denne gruppe låntagere og alle individuelle eksponeringer mod de låntagere, som deltager i en fælles kreditforpligtelse, betragtes som misligholdt, medmindre nogen af de betingelser, der er angivet i punkt 97, er opfyldt.

105. Hvis forsinkelsen i betalingen sker på en individuel kreditforpligtelse, bør en sådan forsinkelses væsentlighed vurderes ved at anvende væsentlighedstærsklen i artikel 178, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 på alle denne låntagers individuelle kreditforpligtelser, uden at tage hensyn til denne låntagers fælles kreditforpligtelser med andre personer eller enheder. Hvis væsentlighedstærsklen beregnet på denne måde overskrides, bør alle individuelle eksponeringer for denne låntager betragtes som misligholdt.

10. Dokumentation, interne politikker og risikostyringsprocesser

Rettidig identifikation af misligholdelse

106. Institutter bør have effektive processer til at indhente relevante oplysninger med henblik på rettidig identifikation af misligholdelse samt til på kortest mulig tid og om muligt automatisk at videresende disse oplysninger til de medarbejdere, der er ansvarlige for at træffe kreditbeslutninger, herunder især:

- a) hvis de anvender automatiske processer, såsom tælling af restancedage, bør identifikationerne på misligholdelse identificeres dagligt
- b) hvis de anvender manuelle processer, såsom kontrol af eksterne kilder og databaser, analyse af kurslister, analyse af lister over eksponeringer med henstand, identifikation af specifikke kreditrisikjusteringer, bør oplysningerne opdateres så ofte, at det sikrer, at misligholdelse identificeres i tide.

107. Institutter bør regelmæssigt kontrollere, om alle misligholdte eksponeringer med henstand er klassificeret som misligholdt og genstand for krisebetinget omlægning. Institutterne bør også regelmæssigt analysere ikke-misligholdte eksponeringer med henstand for at vurdere, om nogen af dem opfylder indikationen på, at låntageren ikke kan forventes at tilbagebetale, jf. artikel 178, stk. 3, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013 samt punkt 49 til 55.

108. Kontrolmekanismer bør sikre, at de relevante oplysninger anvendes i misligholdesidentifikationsprocessen, så snart de er modtaget. Alle eksponeringer mod en låntager, der har misligholdt, eller alle relevante eksponeringer i tilfælde af anvendelse af definitionen af misligholdelse på individuelle faciliteter bør straks markeres som misligholdt i alle relevante IT-systemer. Hvis der sker forsinkelser i registreringen af misligholdelsen, bør sådanne forsinkelser ikke føre til fejl eller uoverensstemmelser i risikostyringen, risikorapporteringen, beregningen af kapitalgrundlagskrav eller anvendelsen af data i risikokvantificeringen. Det bør navnlig sikre, at de interne og eksterne rapporteringstal afspejler en situation, hvor alle eksponeringer er klassificeret korrekt.

Dokumentation

109. Institutterne bør dokumentere deres politikker vedrørende definitionen af misligholdelse, herunder alle udløsende hændelser for identifikation af misligholdelse og kriterier for omklassificering samt klar angivelse af anvendelsesområdet for definitionen af misligholdelse, og de bør navnlig:
- a) dokumentere implementeringen af alle indikationer på misligholdelse
 - b) dokumentere implementeringen af kriterierne for omklassificering af en låntager fra misligholdt til ikke-misligholdt status
 - c) føre et ajourført register over alle definitioner af misligholdelse.
110. For så vidt angår litra a) i punkt 109, bør institutterne dokumentere anvendelsen af definitionen af misligholdelse detaljeret ved at beskrive implementeringen af alle indikationer på misligholdelse, herunder processen, informationskilder og ansvaret for identifikation af bestemte indikationer på misligholdelse.
111. For så vidt angår litra d) i punkt 109, bør institutterne dokumentere implementeringen af kriterierne for omklassificering af en låntager fra misligholdt til ikke-misligholdt status, herunder processerne, informationskilder og det relevante personales ansvar.
112. For så vidt angår punkt 110 og 111, bør dokumentationen indeholde en beskrivelse af alle automatiske mekanismer og manuelle processer, og hvis der anvendes kvalitative indikationer på misligholdelse eller kriterier for igen at få status som ikke-misligholdt manuelt, bør beskrivelsen være tilstrækkeligt detaljeret til at sikre en fælles forståelse og konsekvent anvendelse hos alle ansvarlige medarbejdere.
113. For så vidt angår litra c) i punkt 109, bør institutterne føre et ajourført register over alle nuværende og tidligere versioner af definitionen af misligholdelse, der senest starter fra datoen for anvendelsen af disse retningslinjer. Dette register bør mindst omfatte følgende oplysninger:
- a) anvendelsesområdet for definitionen af misligholdelse, hvis der anvendes mere end én definition af misligholdelse i instituttet, moderselskabet eller dets datterselskaber
 - b) det organ, der godkender definitionen eller definitionerne af misligholdelse, og godkendelsesdatoen for disse
 - c) datoen for gennemførelse af de enkelte definitioner af misligholdelse
 - d) en kort beskrivelse af alle ændringer i forhold til den sidste version

- e) i tilfælde af institutter, der har tilladelse til at anvende IRB-metoden, den tildelte ændringskategori, datoen for indgivelse til de kompetente myndigheder og i givet fald datoen for de kompetente myndigheders godkendelse.

Krav til den interne ledelse i institutter, der anvender IRB-metoden

114. Institutter, der anvender IRB-metoden, bør vedtage passende mekanismer og procedurer til at sikre, at definitionen af misligholdelse indføres og anvendes korrekt, og bør navnlig sikre at:

- a) definitionen af misligholdelse og anvendelsesområdet herfor kan godkendes af ledelsesorganet eller af et særligt udvalg herunder samt af den øverste ledelse i overensstemmelse med artikel 189, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
- b) definitionen af misligholdelse anvendes konsekvent med henblik på beregning af kapitalgrundlagskravene og spiller en relevant rolle i de interne risikostyringsprocesser, idet den i det mindste bruges i forbindelse med overvågning af eksponeringer samt i den interne rapportering til den øverste ledelse og ledelsesorganet
- c) den interne revisionsafdeling eller andre sammenlignelige uafhængige revisionsorganer regelmæssigt kontrollerer, om den proces, instituttet anvender til identifikation af misligholdelse, er solid og effektiv, navnlig under hensyntagen til, at den identifikation af misligholdelse, der er omhandlet i punkt 106 til 108, sker rettidigt, og idet det sikres, at konklusionerne af den interne revisions gennemgang og respektive henstillinger samt de foranstaltninger, der træffes for at afhjælpe de identificerede svagheder, kommunikeres direkte til ledelsesorganet eller udvalget herunder.